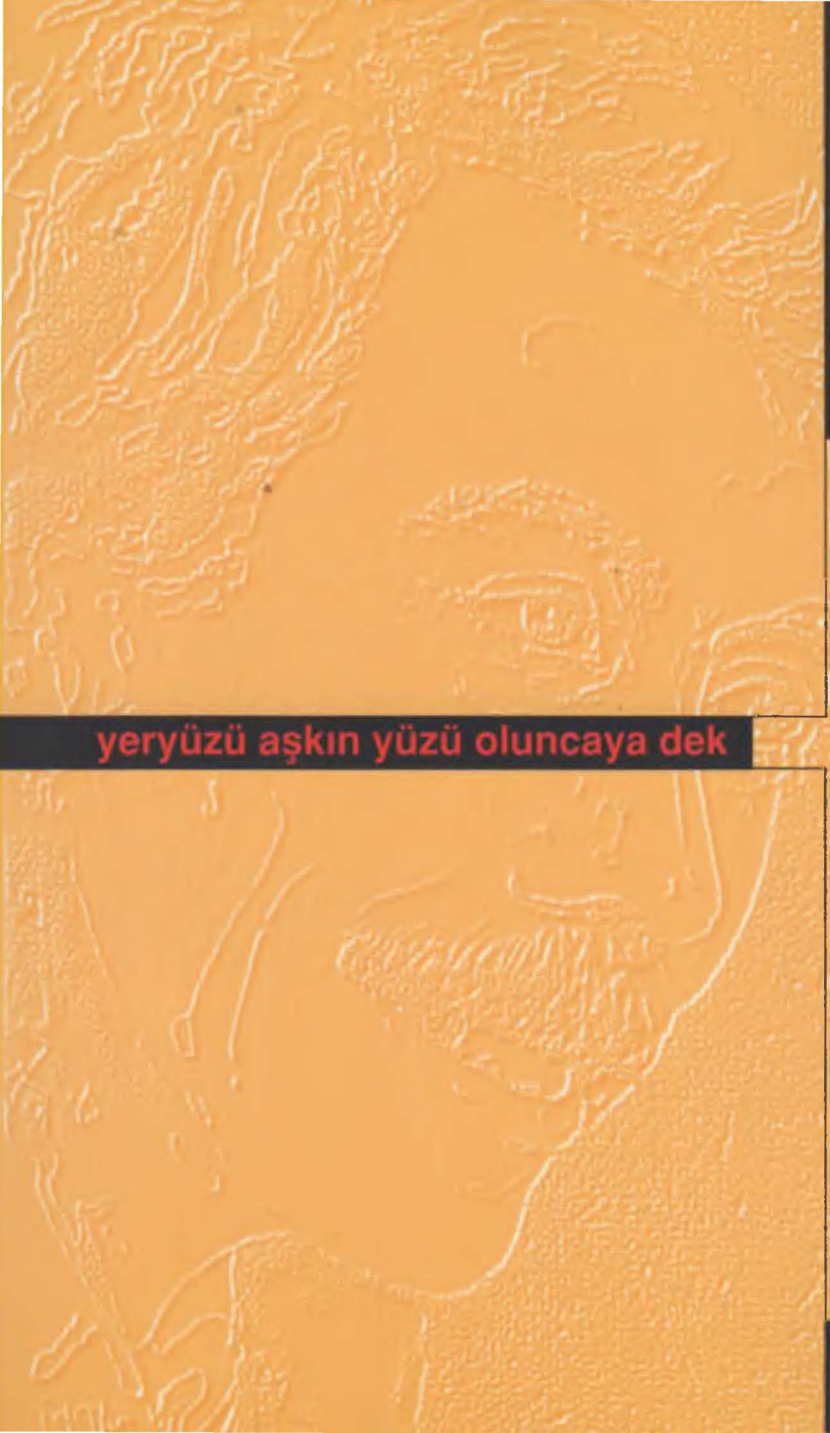

ADNAN YÜCEL

yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek

7. BASIM

YURT
KİTAP-YAYIN

Yeryüzü Aşkın Yüzü Oluncaya Dek

Adnan Yücel

YYY
YURT
KİTAP-YAYIN

YERYÜZÜ AŞKIN YÜZÜ OLUNCAYA DEK
Adnan Yücel

© Yurt Kitap-Yayın, 2014

Yurt Kitap-Yayın 2
ISBN 978-975-7076-18-6
7. Baskı Ocak 2014, Ankara

Dizgi ve Sayfa Düzeni
Yurt Kitap-Yayın

Düzelti
Adnan Yücel

Kapak Tasarım
Ali İmren

Sözkesen Matbaacılık, Ankara
Sertifika No: 13268

Yurt Kitap-Yayın
Konur Sokak 26/3
Bakanlıklar/ANKARA
Tel: 0.312. 417 35 49
Fax: 0.312. 425 36 40
Sertifika No: 16451
e-mail: yurtkitap@yurtkitap.com
www.yurtkitap.com

YERYÜZÜ AŞKIN YÜZÜ OLUNCAYA DEK

Adnan Yücel

YURT KİTAP-YAYIN

1

Aşksız ve paramparçaydı yaşam
Bir inancın yüceliğinde buldum seni
Bir kavganın güzelliğinde sevdim
Bitmedi daha sürüyor o kavga
Ve sürecek
Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek

Ne dudaklarda yarım şiirler
Ne solmuş aşk ve deniz
Uçurumlarda direnen güller
Törenlerle yakılmıyordu henüz
Dimdik ayaktaydı bitimsiz coşkular
Bazen aşılmış
Bazen aşılmak üzere
O serdengeçti yaralı tutkular

Bir deprem çağının birdenbiresinde
Önce görevler silahlandı önümüzde
Sonra kurallar ve kapkara baskılar
Kesildi sanki sözlerin soluğu
Türküler yetişmez oldu ahlara
İşte içlenmenin o en içli anında
Yalnızca sen kaldın kollarımda
Yalnızca sen
Dağlı çiçeklere döndü gözlerin
Hep mutluluk açtı kırlarımda

Su ve ateş çağındaydı soluğumuz
En umutsuz geceyarılarında
En ıssız yollarda bırakıldık hep
Yıkılmadık
Günün bir yüzünde avuçlarken güneşi
Bir yüzünde yeniden düştük toprağa
Korkmadık
Yüreğimizle parçaladık en sert kayaları
Filizlenip uzandık dostluğun gökyüzüne
En bereketli yağmurları
Hep kendi soluğumuzla yarattık

Aşk demişti yaşamın bütün ustaları
Aşk ile sevmek bir güzelliği
Ve dövüşebilmek o güzellik uğruna
İşte yüzünde badem çiçekleri
Saçlarında gülen toprak ve ilkbahar
Sen misin seni sevdiğim o kavga
Sen o kavganın güzelliği misin yoksa

Bir inancın yüceliğinde buldum seni
Bir kavganın güzelliğinde sevdim
Bin kez budadılar körpe dallarımızı
Bin kez kırdılar
Yine çiçekteyiz işte yine meyvedeyiz
Bin kez korkuya boğdular zamanı
Bin kez ölümlediler
Yine doğumdayız işte yine sevinçteyiz

Bitmedi daha sürüyor o kavga
Ve sürecek
Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek

2

Geçtiğimiz o ilk nehirlerden beri
Suyun ayakları olmuştur ayaklarımız
Ellerimiz taşın ve toprağın elleri

Yağmura susamış sabahlarla çoğalırdık
Törenlerle dikilirdik burçlarınıza
Türküler söylerdik hep aynı telden
Aynı sesten aynı yürekten
Dağlara biz verirdik morluğunu
Henüz böyle yağmalanmamıştı gençliğimiz

Tarihin her anı tanıktır bize
İlk kez bu topraktan dinlemiştik
Toprak bölünüp parçalandığı zaman
Çitlerle çevrilip sınırlandığı zaman
Ve topraklılar tanrılaşıp
Topraksızlar köleleştiği zaman
Acının ilk yangını
O zaman tutuşmuştu içimizde
Sevginin ilk yaprağı o zaman solmuş
O zaman kurumuştu ellerimizde

Hangi zulümlerin bıçağıydı yaşanan
Hangi isyanların elmas şafağı
Yine yaralı bir kuştu kimliğimiz
Bakardı bulutların taa üstünden
Yerin taa derinliklerine
Toprak bile usanırken kanla sulanmaktan
Yine de basıla basıla canlara
Bir sürü bayraklar dikilirdi burçalara

İlk sancısıydı sanki toprağın
Yanarak geçmişti bütün mevsimler
Şatolar yükselmişti etlerimizden
Kemiklerimizden kaleler
Kimler basmamıştı o dağ yüreğe
Basıp da yükselmemişti kimler
Nice krallar nice prensler
Nice sultanlar nice beyler
Surlar saraylar katedraller
Çan kuleleri ve minareler
Ve daha niceler daha niceler

Siz ki anlardınız o aşkın dilinden
Uzak da olsa bir umut adına
Ölümüne çileler çekerdiniz yıllar boyu
Şiirlerde türkülerde tanımıştım
Soluğunuzda yaban menekşelerinin kokusu
Gözlerinizde yıldızlar
Ve serin pınarların sonsuz uğultusu
Dağlar sizi yaşardı her haksızlıkta
Ormanlar sımsıcak dostluğunuzu

Ne zaman başlasa bir zulüm tufanı
Bir çığlık düşse sulara
Sığmazdınız kabınıza taşardınız
Irmaklar adınızı çizerdi toprağa
Değil mi ki hep o aşkların uğruna
Özlemi duyulunca özgürlüklerin
Öfkesini gökyüzüne çalan
Bir şimşek gibi dalardınız yaşama

Şimdi nedir sanki yaşadığımız
Hangi tutsaklığın gecesidir bu
Hangi bağımsızlığın yarım sabahı
Ne tanrılar değişmiş ne tarih
Putlar kırılmış ve rüzgâr esiyor belki
Dağlar aşınıyor kendi keyfince
Bir türlü kurumuyor o kan pınarı
Beylerden krallara kalıyor
Krallardan saraysız yeni beylere

Dev bacalar yükseliyor üstümüzden
Kemiklerimizden gökdelenler
Kimler basmıyor bu dağ yüreğe
Basıp da devleşmiyor kimler
Nice şirketler nice bankerler
Nice petrolcüler nice armatörler
Kasalar bankalar holdingler
Silah fabrikatörleri ve işbirlikçiler
Ve daha niceler daha niceler

Boşuna değil bu telaşlı sessizlik
Bu gök çatlaması gece vakti
Ve haykırışlarımız
Biliyorum yine sizlerden uzak
Yine yaralı bir kuştur kimliğimiz
Bakarız bulutların taa üstünden
Yerin taa derinliklerine
Ve gerilip sonsuzluğun zincirsiz aşkına
Güneşe doğru her yükselişimizde
Kana bulanır kınalı göğsümüz
Güller açılır kan bahçemizde

Bu diken tarlalarının ötesi
Biliyoruz ki baharda bir nar bahçesi
Bitmedi daha sürüyor o kavga
Ve sürecek
Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek

3

Ölmeden önce güneşteydi gözleri
İşte bu yüzden
Ölürken ışıl ışıldı son sözleri

Yıllar okyanusta yorgun bir gemi
Ve yaşam
Karada ağlayan bir sevgiliydi

Aşkı sordular her yolcuya
Dostluğu ve içtenliği sordular
En büyük engeller önünde bile
Dağlara karşı hep yürekle konuştular
Ağrı oldular
Kafkas oldular
Toros oldular
Araya giren her yüce dağın ardında
Ayrılıklara karşı inançla durdular

Kapkara bir çığlıktı her umut
Ağlamakla gülmek arasında yaşanan
Çiğnenip yutulan mektuplar kimeydi
Demir kapılara yazılan şiirler
Ve telörgülere çizilen resimler kime

Yaşamak denilen bu yüce şiir
Bir yaz yağmuru değildir insanda
Öyle etkisiz
Öyle selamsız geçer mi sanıldı
Mutluluk denilen o büyük özlem
Bir bülbül şarkısı değildir şafakta
Öyle sessiz
Öyle soluksuz biter mi sanıldı

Varsın yeşermemiş olsundu bahçeler
Karlar erimemiş olsundu dağlarda
Hatta çığ basmış yollar ağzında
Hüzün kuşatmış olsundu yürekleri
Tutuşurdu yine bir dal parçası
Kıvılcımlanırdı içten içe
Oyulurdu derin derin
Yanardı bir kuşun ecelsiz ölmesine

Yaşanan günde aranmaz her şey
Öyle ezbere değil bu devinme
Gün olur vurulur şarkılar
Gün olur sevinçle dolar ezgiler
Çevrilir geçmişin tozlu yaprakları
Yığılır yıllar yıl üstüne
Devrilir yeniler eski üstüne
Hep aynı yol aynı uçurum serüveni
Her doğum yeni bir ölüm üstüne

Ne gönlümüzün coşkularınadır sözümüz
Ne ölmüş bir aşkın solgunluğuna
Ey gözleri güneş soluğu
Yüreği dağ doruğu doğa
Bu seslenişimiz yalnızca sana
Yaşamasına yaşıyoruz ya güzelliğini
Söylenecek sözümüz bitmedi daha

Bulvar gürültüsü değildi yaşanan
Vitrin kalabalığı değildi
Ölümlü dağlardı bir yanları
Çiçekleri yas içinde ağlaşan
Bir yanları boğulan ırmaklardı
Ki suları kan içinde çağlaşan
Hangi saz çalabilirdi o sessizliği
Hangi dil varabilirdi söylemeye
Sazları türkü suçlusuydu onların
Sözleri sabır ve çile bağrışan

İmdat ufuklarında bir ışık mıydı
Pembe çocuk gülüşlü bir el
Kara kartal bakışlı bir göz müydü
O yüzler yabancı değildi kimseye
Hangi güle uzanmışsa o eller
Sarı bir diken sırıtmıştı sessizce
Hangi sevgiye dalmışsa o gözler
Yaralı bir şiir okunmuştu içinde

Sevdalıydılar suyun ve toprağın aşkına
Tepeden tırnağa inançlıydılar
Düğüm düğüm bağlanan öfkeleri
Yüreği sarsan türküler gibi
Gönüllerde şahlanacaktı bir gün
Ve ilmik ilmik atılan sevinçleri
Toplayıp sonsuz maviliklerden
Özgürlüğü ağzından öpeceklerdi bir gün

Günler boyu çiçekler kırıldı belki
Susmadı tomurcuklar
Haberler salındı dört bir yana
Kimlerdi yanıtsız ölümlerde kalan
Ne sevgi susuzu korkusuzluğadır sözümüz
Ne bilinç yoksulu kahramanlığa
Ey her soruda bin şimşek çakışlı
Her yüzde bin kelebek kalkışlı doğa
Bu seslenişimiz yalnızca sana
Yaşamasına yaşıyoruz ya güzelliğini
Söylenecek sözümüz bitmedi daha

Kıraç topraklara sulak mı denildi
Ateş böcekleri yıldız mı bilindi
Yüründü nakış nakış umutlar diye
Sonsuz ve güzel ufuklar diye
İhbarlar ve ihanetler içinde
Yüründü korkusuz ve yarınsız
Yağmur kalabalığı kurşun üstüne

Hayır
Hiçbir zamanı göstermiyordu saatler
Yavruydu
Coşkuluydu
Gökyüzüne karşı uçurumlar tutkunuydu
Kirli bir kentin alnında ilk kurban
Okullardan kırlara bir ezgi
Kırlardan dağlara bir destan
Ve o günkü durum
Her şey ölüm kadar acı
Hangi özgürlüğün açlığıydı bu
Hangi tarihin yarım kalmış inancı

Bütün sesler ihanet tonunda sanki
Bütün gözler ihbar kuşkusunda
Aranıyor ışık-aranıyor su
Yoksul bir kör dövüşü müydü bu
Ceylansız bir av partisi mi yoksa
Işık gün ortasında
Su nehir yatağında
Ey kül kokan zamanın irin yarası
Kuduzluğun bütün salyaları boşuna

Her solukta bir aşkın doru rüzgârı
Her gelincikte bir rengin
Çoğul anlamı koşuyor içimizde
Bir filizlik fidan değil
Bir umutsuz güman değil
Bir doğuştur bu şafak diliyle
Bir ırmak olup sonsuza yürüme
Bir çığ olup yürüdükçe büyüme
Serüven değil-çıkar değil
Baharın sancısıyla düşmüş yüreğe

Ne gün batışı ölümlerin üzüncüne
Ne tan atışı doğumların sevincine
Ey bir elinde mezarcılar yaratan
Bir elinde ebeler koşturan doğa
Bu seslenişimiz yalnızca sana
Yaşamasına yaşıyoruz ya güzelliğini
Bitmedi daha sürüyor o kavga
Ve sürecek
Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek

4

Ol sevda ki bize bir murattır
Yılgınlığa karşı direnci söyler
Hep aşkla temizler yüreğimizi
Dudaklarımızda kirlenmez türküler

Bir inancın yüceliğinde buldum seni
Bir kavganın güzelliğinde sevdim
Yürek yüreğe sevmelerin
Göz göze gelmelerin yasaklığında
Bazen bir pınar
Bazen bir çağlayan
Dudaklarından döküldü kuraklığıma
Yeşerdi toprağım
Her gün yeniden yeniden çoğaldım

Susamıştım
Açtım
Sancılıydım binlerce kez
Sığmaz olmuştum deli poyrazlara
Sesimi saçlarına bağlamıştım
Ve aşksız geçen her günün adına
Aylarca dizlerinde ağlamıştım

Çıplak bir dağbaşıydı geride kalan
Ateşsiz bir dumandı
Susmuştu coşkunun sarhoş bayrakları
Yepyeni bir yaşamı başlatan ölümler
Artık yanlışa karışmış bir yalandı
Öyle diyordu bildirilerdeki mavi çığlıklar
Bir yanımız büyük bir ülkeydi kimsesiz
Bir yanımız yine bize düşmandı
Oysa yalnızdık dünyanın orta yerinde
Yitip giden pembe çocukluğumuz
Yine zamansız büyümüş bir kandı

Hayır
Ege'de tütün değildi hiç kimse
Çukurova'da pamuk
Konya'da buğday değildi ağlayan
Ucu kırık bir kalemdi yalnızca
Bir de yakılan kitap
Ve bıçaklanan defterdi bağıran

Ya yıllarca bize küsen sevgimiz
Yalnızca karanfillerin
Ve gelinciklerin renginde mi vardı
Suçu neydi badem çiçeklerinin
Menekşelerin leylakların suçu neydi
Kimdi yaşamın akışına cetvel tutan
Sus artık
Yine yanıtsız kalıyor sorular
Dur sözcüklerin en şiir bakışlısında
Bırak çoğalmalar konuşsun yerine
Ağlarken bile boş bakma bir daha
Mutlaka bir anlam dolmalı gözlerine

Bir gecedir aynı açlık aynı ezgiler
Ve kar akşamları yalnızlığın
Yeter olsun bunca sancı
Bütün coşkular bizim olsun istiyorum
Bütün aşklar bizim
Yetsin artık mezarlık kokusu havanın
Masmavi ağıtlar bıraktık geriye
Ve salkımsaçak boşluğunu alanların

Baharda hüzün takılmaz saçlara
Mutluluğa gem vurulmaz bilirim
Getir bana şimdi kendi sesimi
Yürüyüşlerle kabarıp coşan
Yığınlarla sonsuzlaşan sesimi

Dedim ya
Çok önceden paylaşılmış ekmeğimiz
Şimdi uzay çağlı bir şölende
Bir dilim açlık grevidir yediğimiz
Başka yok
Oysa toprak yorulur biz yorulursak
Susarsak bütün dünya susar
İşte bu yüzdendir hep çektiğimiz
Ve ölürken bile
Bir ışıklı selamdır güneşe
Celladımızdan son istediğimiz

Sen ki bilirsin kır çiçeklerini
Hangi rüzgâr dağıtırsa dağıtsın
Düştükleri yerde yeniden çoğalırlar
Taşlara taşça sorarlar baharı
Toprağa toprakça sorarlar
Koysan sığmazlar saksılara
Dağların öfkesiyle uyanır
Yağmurun sevinciyle dağılırlar
Ve bir gün
Güneşin suları öptüğü zaman
Özgürlük renginde sevgiye açılırlar

Toprağın ilk sancısından beri
Kaç ihanet gördü kır çiçekleri
Kaç güzelliği kurban verdi çığlara
Ne yıllar tükendi ne baharlar
Bitmedi daha sürüyor o kavga
Ve sürecek
Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek

5

Ey aç memelerin dirençli çocukları
İşte sütü bol bir şafak
Girdi yine koynumuza çırılçıplak

İşte tarih
İşte şiddetin iğrenç yüzü
Biz başlatmamışız hiçbir savaşı
Bizimle başlatılmış bütün savaşlar
Bizimle bitirilmiş yine
Kölelik çoğaltan zaferler adına
Vurulup düşmüşüz dünyanın her yerinde
Gidenimiz bir daha dönmemiş geri
Yemen olmuşuz
Balkan olmuşuz
Seferberlik olmuşuz
Ve her büyük savaşın sonunda
Ölümlere karşı türkülerle durmuşuz
Hangi inancın sesidir bu
Hangi körlüğün koyun kurbanlığı
Ki uğrunda can verdiğimiz topraklarda
Canı alınan kurbanlara dönmüşüz

Doğan günü kardeş bilirdik oysa
Akan suyu yoldaş bilirdik
Mutluluğa koştururduk atlarımızı
Sınırsız özlemler içinde ve suskun
Yine yollarda sessiz kalırdık
Bizi bizsiz delen Ferhad'ı alkışlar
Bizi bizsiz seven Kerem'i tanırdık
Kül olurduk aynı yangınlarda
Yine bir başımıza kimsesiz ağlardık
Öylesine yaşardık ki günleri yüzyıl gibi
Cehennem bile imdat dilerdi bizden
Cehennemi cennete yine biz bağlardık

Ne yaptıysak yetmedi sesimize
Ne söylediysek yetmedi
Karlarla silelendi nice dağlar
Kalburlarla elendi
Ey bağrımıza bastığımız deli sevda
İşte yine doğayı doldurup yüreğimize
Yağmuru çağırıyoruz yanan ellerimize

Bir ilkbahar gecesinin ortasında
Şimşeklerle gelen o kıştan sonra
Her şey yeniden başlıyordu yine
Sanki kimliğimiz
Yaralı bir kuş değilmiş gibi
Ve bakıyormuşuz gibi
Bulutların taa üstünden
Yerin taa derinliklerine
Yeniden yükseliyordu aynı sesler
Süngerler çekilmiş gibi üstümüze

Nice yıllar geçti aradan
Her yanı bir başka deprem
Bir başka kırım içinde
Dört bir yana haberler salınarak
Öldü denildiği halde inanılmayarak
Ve gittikçe silahlaşan türkülerde
Dağlara güneş doğdurulmayarak
Nice yıllar
Her anı kutsal bir çığlık içinde

Barış dedik bunca yıl
Kardeşlik dedik-sevgi dedik
Yepyeni umutlar doğurduk umut tacirlerinden
Düştük peşlerine korkusuz
Aç-susuz
Ve en dikenli yollarda yalınayak
Gelecekleri kapkara
Dilleri yumuşak
Yalanları güzel ve ak
Girdiler dünyamıza alkışlanarak

Onlar da barış dediler bizim gibi
Kardeşlik dediler-sevgi dediler
Hatta kurşun yağmuru akşamlara karşı
Yalnızca gül ve güvercin dediler
Sonra sığındıkları gizli beyler
Defne dallarıyla tutuşturup ateşleri
Güvercinleri pişirmeden yediler

Toprağı çıldırtan güller söylemişti
Onurla şahlanan kitaplar
Ve kararmayan yürekler söylemişti
Gözyaşına karışırken ter
Biliyorduk ki güle hançer
Barışa hançer
Saplayan eller
Kırılmak zorunda birer birer

Hangi ışıktı o karanlık gecede
Hangi sevgi-hangi gül
Hangi barıştı onca ölümler içinde

Sevgiyse çocuk yüzlü diyorduk
Barışsa sabah sözlü
Patlayıp fışkıran
Leylak yüreği bir şafakla parlayan
Ne açlık-ne zulüm-ne de kan
Ancak biz kazandığımız zaman

Bir akşamüstü çekildik nöbete

Kurtardık yakamızı yalanlardan
Ve daldık kendi çocuk saflığımıza
Koltuğa alınmış bir kelleydi yaşamak
Gençtik-korkusuzduk
Ama aşksız
Ama şiirsiz
Ama kitapsızdık
Önce şairleri kovduk aramızdan
Sonra bilim adamlarını kovduk
Sonra eğitimcileri
Ve daha niceleri daha niceleri
Velhasıl hiçbir güzelliği
Bir türlü katamadık güzelliğimize
Bir at gözlüğü müydü bu
Bir bakar körlük müydü yoksa
Ki yaşamın tümünü kucaklamadan
Varmak istedik o sonsuz yaşama

Bir akşamüstü çekildik nöbete

Bütün kitaplardan bir tek söz
Bütün çiçeklerden bir tek renkle
Selamlar yolladık iş cehennemlerine
İşsizlik cehennemlerine selamlar
Gözlerimizi karşılayan güneş
Daha sermeden yüreğini dağlara
Sabahlardan haber verdik kırlara

Konduların savrulan kimsesizliğinde
Ve yanan gölgesinde fabrikaların
Bir tek söz
Bir tek renk
Ve ardında koskoca bir gelecek
Bitmedi biliyorum ve bitmeyecek
Varmak için o görkemli sonsuzluğa
Yetmedi yalnızca adını söylemek
Yürümek gerekiyordu üstüne üstüne
Yürümek

Bütün sesler silahlıydı sanki şiire
Ölüm törenlerinin
Ve anma günlerinin ötesinde
Camlarda parçalanan
Birer yağmur tanesiydi yüzler
Denizler adına çöller miydi çağrılan
Yığınlar adına yalnızlıklar mı
Ki parçalandıkça parça parça dağılan
Ve düşülen her tuzakta
Birbirinden ayrı seslerle bağırılan

Ay susmuştu sesimin şafaklarında
Ve geceler çatlamıştı hırsından

Bir mayıs sabahı karanfillerde
Onbeş haziranda bütün dillerde
Kavel'de Tariş'te yürek ellerde
Yok muydu yarını bir gören usta
Bir gören usta

Bir akşamüstü çekildik nöbete

Uğrunda can verdiğimiz canlar
Bir türlü anlayamadılar
Celali kimdi-sekban kim
Kurtaran kimdi-kurtulan kim
Oysa bir ekmek
Bir namus vardı uğrunda ölünen
Bir de umut diye Kur'an-ı Kerim
Yalvardılar uykusuz geceler boyu
Sattılar gördüklerini satılmışlara
Dinleyen kimdi onları-anlayan kim

Bir şeyler vardı hep yarım kalan
Ve düşlerle bir türlü bağdaşmayan

Terini toprağa katan ustalar
Dünyayı ayakta tutan ustalar
Canını pazarda satan ustalar
Yok muydu yarını bir gören usta
Bir gören usta

Kavrulan ter adına yazılan şiir
Çırpınan kanatlarda kalamaz artık
Taşlaşan şafaklarda çoğalamaz
Ve yaşamın zaferinde yankılanan o ses
Sahte çığlıklarla boğulamaz artık
Aşılmamış coşkularla dağılamaz
Sen ki uzaktan tanırdın o sesi
Paris alanlarında
Şikago fabrikalarında
Kendini o sesin sıcaklığından sorardın
Adını yüreğinle yazardın karanlıklara
Bütün ışıkları ellerinle yakardın

Nerede o sınırlar aşıp yücelen ses
Yapraklardan süzülüp çoğalan ses

Ey bir sesin yankısında kalanlar
Grevi kavgasız teslim alanlar
Tokluğu çoğaltıp açlık bulanlar
Yok muydu yarını bir gören usta
Bir gören usta

Biz yaratmadık böyle çoğul düşünmeyi
Böyle üç zamanı birden yaşayıp
Bugünden geleceği görmeyi
Biz yaratmadık
Biz yaratmadık bunca zamansız yanlışı
Döktük şaraplarımızı acıydı diye
Değiştirmek istedik yalnızca
Mutlulukların çoğalmasından yana
Mor köpüklü yelesinde rüzgârların
Şafaklarla kucaklaştık her sabah
Doğayı zorlayarak düştük yollara

"Tevekkeltü tealallah" değildi sözümüz
Aşkımız vardı baharlara tutkulu
Dilimiz rüzgârın denizlerin diliydi
Soluğumuz dağların ormanların soluğu
Ve yüzümüzde güneş vardı her zaman
Hani hiçbir zaman
Hiçbir balçıkla sıvanamayan

Bir düdük çalınacak denilmişti
Bir düdük
Üfürüğü New York'ta Washington'da
Sesi kulaklarımızda bir düdük
Nice güller solacak denilmişti
Nice güller
Kökleri her yerinde dünyanın
Yaprakları bağrımızda nice güller
Ve doğacak olan gün
Daha doğmadan kararacak denilmişti
Hepsi gerçekleşti bir yıldırımla
Bir şey kaldı unutulan
Solan güllerin kökleri yine toprakta
Yine dimdik ve tomurcuğa durmakta
Belki yorgun
Belki yenik
Belki yaralı
Bitmedi daha sürüyor o kavga
Ve sürecek
Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek

6

Yıldızlar metal metal düşmüş yere
Her yerde sessizlik kaynaşıyor
Kafalar susmuş omuzlar konuşuyor

Son ışıklar da söndü gecenizde
Artık çıkabilirsiniz
Umutlarda sallanan düşler
Ve bütün özlemler dağıldı
Yeniden kendinizi avutabilirsiniz
O korkunç avuçlarınızda
Yemyeşil ormanlar yanıyor şimdi
Pürköpük nehirler kuruyor

Aman sevdiğim aman
Türkülere durmak zamanıdır şu an

Siz ki bilirdiniz sevmesini
Gelecek uğrunda ölürcesine
Kızgın bir demiri dövercesine
Ve tarihin en güzel yaprağını
Güneşin parmağıyla çevirircesine
Siz ki bilirdiniz
Şimdi bir yarasa şenliğinde
Kanla besleniyor sessizliğiniz

Bir kez kırıldı rüzgârın kanatları
Her ölüm bir düş kırıklığı şimdi
Bir güvensizlik belgesi gözlerinizde
Ve ihanetler
Savaşsız çekilen teslim bayrakları
Verilen adresler
Listeler dolusu arkadaş adları
Ve uğrunuzda yıllar boyu ölenler
Ölürken bile durmadan yürüyenler
Az önce yine ölmeye gittiler
Hâlâ sessizliğinizde kanıyor sesleri
Bir daha dönüp de bakmayın geriye
Adını bile sormayın hiç kimsenin
Acı ve ihanet kokuyor her yeriniz
Çekilin şimdi uykularınıza-çekilin
Bir başka mevsimde bekleyin sabahı
Belki yeniden dirilebilirsiniz

Siz değil misiniz önce öldüren
Sonra tapan bizlere
Ve yolumuzda bayraksız yürüyen
İşte taşladığınız Pir Sultan
Derisini yüzdüğünüz Mansur
Başını kestiğiniz Hazerifen
Ve siz
Biliyoruz ki bir gün
Bizi de öylesine seveceksiniz
İşte gecemizde yanan ışıklar
İşte yarın diyeceksiniz
Yüzünüze dökülen ışıkları
Tül dudaklarından bizimle öpeceksiniz
Kan kalır belki yerde
Alınteri kalmaz ama
Bir gün mutlaka göreceksiniz

Sizi gidi ozan soylu yiğit coşkular
Pınarları gürül gürül
Bahçeleri şen baharlı tutkular
İşte yürüdükçe yeşil yeşil çoğalan
Ve güneşi göğsünde oynatan kırlar
Aşka mühür vurulur mu hiç
Kavgaların en korlusunda bile
Pencereden dışarıya bağıran bir menekşe
Alıp götürüyorsa hâlâ
Yüreğimizi o sonsuzluk ülkesine
Bir cam engelinde durulur mu hiç

Nasıl vurulursa vurulsun mühürler
Bir selamımız var bugünün yarınına
Bir selamımız
Belki yenik-belki ihanet yorgunu
Ama soluklu
Belki adım adım-belki dura dura
Ama umutlu
Başka nasıl çıkılır
Nasıl tarihin karşısına

Ey gözlerinin şiir okyanusuna
Masmavi düşlerle dalıp gittiğim
Şiirlerde türkülerde tanıyıp
Soluğunu sesimde rüzgar ettiğim
Şimdi gün bitti
Yerler mühürlendi diyorlar
Düştü yine bir yaprak
Bir ağıt daha yeşerdi dallarda
Tomurcuklar sustu
Bahar mühürlendi diyorlar

Aman sevdiğim aman
Kapıların kapanma sesidir şu an

Dışarda kral taçlı tanrılar
Her gülüşü bir isyan biliyorlar
Sevinmeyelim demiyorum sana
Yalnızca şu kervankıranlara
Sevincimizi zamansız duyurma
Güzellikler korkutur karanlıkları
Sabahımız yasa bürünür sonra

Gün bitti
Yerler mühürlendi diyorlar
Tam ortasındayız okyanusun
Maviliklerin bıçaklanmış yüreğinde
Ve maviliklerden uzak
Işık bitti
Renkler mühürlendi diyorlar

Dört yanımız ölüm tuzağı ve yangın
Kan içinde sevgilerdir taşıdığımız
Kurşun dökülmüş yükümüze
Sevgiler mühürlenmiş diyorlar
Saçlarını savurma demiyorum
Yeter ki suların sonsuzluğuna
Yürekli bir tanık olsun o rüzgâr
Sil gözlerini ay tutulmasın
Can pahasına yükselen sesler
Ve gülen yürekler susturulmasın

Bir ihanet vaktindeyiz seninle
Bir öfke günündeyiz
Oysa yüzün yine koca bir güneştir
Ve karanlığa inat gözlerin
Şafak tadında ışıklarla titreşir
Kırılan dal
Çürüyen tohum
Her şey yeniden yeşerir ellerinde
Çöller yeniden bahçeleşir
Bir kuş bile yokken ağaçlarda
Bütün ağaçlar kuş diliyle söyleşir

Varsın şarkılar sustu bilinsin
Hatta demiri çürüten bilekler
Zora direnen yürekler
Gün ve güneş mühürlendi denilsin
Yeter ki bu yılgınlık çıkmazında
Şiirsiz ve sensiz
Bir saniye bile düşünülmesin

Her şey bitti
Yaşamak mühürlendi diyorlar
Ve bunalımın alkol pençelerinde
Yılgınlık bir yaşam oldu diyorlar

Aman sevdiğim aman
Yaşamı savunma cephesindeyiz şu an

Gün bitse bile gökyüzünde
Günler daha mühürlenmedi
Çünkü dilde söz
Çiçekte renk
Ve zamanda gelecek bitmedi

7

Düşlerin sonsuza koştuğu yerde
Sabrın çiçeklerini açtığı yerde
Asla kapanmaz yaşanan defter
Çünkü tarihin en güzel yerinde
Son sözü hep direnenler söyler

Kendini bir suyun akışında
Ve suları kendi bakışlarında
Görebilenler söylesin
Ne seferberlik var günün yüzünde
Ne Yemen savaşları
Oysa kızların gözleri yine yollarda
Yine korkunç ve yaşlı
Göklere sığmayan sevgiler
Yine hücre-zincir bir özlem
Ve turnalar
Yine utanarak geçiyor üstümüzden

Neye baksam tuzaklarda sanki
Neye uzansam uzaklarda
Uykuları kurşunlanan kondular
Tekmesiz açılmayan kapılar
Ve alınıp götürülen umutlar
Turnalar ey turnalar
Yemen'e gerek yok şimdi
Gideni döndürmüyor zindanlar

Analar yine yırtıyor yazmalarını
Kara haberler koşuyor her yerde
Telgraf tellerinde
Haber bültenlerinde
İlk çağların bir uzay çağdaşlığı
Okunuyor yine kan efsanelerinde

Ne dağ başlarında kız bulutlar
Saçlarını çözüyor eskisi gibi
Ne dostlar kolumuzda geziyor
Aynı kentlerde ayrılıklar
İntiharlar ve esir kampları
Yürüdükçe ölümler takılıyor ayaklarımıza
Genç ölümler
Zamansız ölümler
Direnen ve ölümsüzleşen ölümler
Türküler ey türküler
Seferberliğe gerek yok şimdi
Seferberlikten beter olmuş yürekler

Ey göğsünden bıçaklanan mutluluk
Sen ki anlardın
Yavru bir kuşun ölmesine bile
Yuvasız dallar gibi yanardın
İlkyazın gecikmiş sesinde
Bir tomurcuk ölüsü görsen yerde
Acısını badernlerden sorardın

Gelinlikler şimdi kelepçeli
Düğünler-doğumlar zindanlarda
Bu türküleri hangi sazla çalayım
Hangi sözle söyleyeyim sana
Ölüm kara bir yazgı değil artık
Bembeyaz bir şiirdir koynumuzda
İmgelerin güzelliğinde kan
Bu kanı nasıl okuyayım sana
Nice gurbetler yaşanıyor içimizde
Nice ayrılıklar
Nice yarım yolculuklar
Turnalar ey turnalar-turnalar

Aşka çamurlar sürülüyor her gün
Zamana duvarlar örülüyor
Saksılar yine sulanıyor oysa
Sevgiler yine yeşeriyor
Her şey bir yanılma gibi karanlıkta
Yer üstünde kaçanlar
Yer altında savaşanlar yürüyor

Baharın çağrısı yetmiyor artık
Enginlerin acısı yetmiyor
Kentlerin kucağında her akşam
Bir ihanet seli sanki duvarlar
Akıp duruyor meyhanelere
Ve durmadan umutsuzluk
Durmadan korku dökülüyor kadehlere
Ne sınırlar ötesi bir özlem Ne devleşen bir öfkenin sesi
Tek umut diye sunulan yüreklere
Gazetelerde boy boy orospu resimleri
Bir de sportotolar
Ve adımbaşı piyango biletleri

Ey yürüdükçe çürüyen sokaklar
Gürültüler içinde sessiz
Ve kimsesiz
Korkunun yokuşunu tırmanan sokaklar
Hiç konuşmayın isterseniz
Gizleyin utancınızı
Gizleyin çoğalan fahişeliklerden
Yıkılan onur kalelerinden
Çamur çamur akan
Ve aktıkça kokan bu ihanet selinden
Gizleyin utancınızı gizleyin
Bütün kuyruklarda küfreden
Kuyruklar bitince sesi kesilenlerden
Ekmekleri alınsa bile ellerinden
Her gün açlığa şükredenlerden
Gizleyin utancınızı gizleyin
Bu susturulmuş özgürlük seslerinden

İşte kaldırımlar boyu yeni tanrılar
Sarayları etten-tapınakları kemikten
Karanlıkta birdenbire
Arkadan saplanması gibi kurşunun
Bir bankanın buzul bakışı
Alnımızda terimiz dondu donacak
Ve öfkemize çıldıran karanlık
Daha dolunay damlamadan üstümüze
Kudurdu kuduracak

Şu anda ne sevişen çiftler
Ne yakalara takılan gelincikler
Artık ilgilendirmiyor kimseyi
Az sonra belki bir adam asılacak
Ve zaman
Gergin bir ipte durdu duracak
Sonra her şey yeniden
Yeniden başlayacak
Ey sessizliği biriktiren sokaklar
İyi ki yürüyoruz birlikte
Demek ki hiçbir şey durmayacak

İşte vurulmuş üniversite cesetleri
Fareler dolaşıyor gözbebeklerinde
Dişetlerinde böcekler
Sanat öfkeli-düşün açlık
Gençlik yaralı-bilim yokluk
Bir yanı stadyumlar dolusu
Diskotekler dolusu bir boşluk
Bir yanı çöl sakallı
Tekke bakışlı bir sarhoşluk

İşte vurulmuş üniversite cesetleri
Ve aydınlar
Ki el fenerleri tarihin
Kimi çekilmiş köşesine tükenmiş
Teslim bayrağını çoktan çekmiş
Kimi gecikmiş bir yargıda
Zulüm yasasının yargısı karşısında
Gülden bir demet inanç kesilmiş

Ey yürüdükçe çürüyen sokaklar
Nedir bu boşluk rüzgârları
Bu boran-bu sis-bu soğuk
Kış öncesi bir ölüm telaşı sanki
Geleceğin dudaklarına kar mı yağacak
İşte bir şair
Dansözlerden söz ediyor yine
Bir yazarsa kadın kadına aşklardan
Ey demir kapılara yazılan şiirler
Soytarılar ve serseriler
Edebiyat tarihini sardı saracak

Şu anda gözleri bağlı bir karanlıkta
Belki susulacak
Hiç konuşmadan yaşam savunulacak
Belki de bir zaman usta bilinenler
Çıraklardan önce adlar sayacak
Kurumuş otlar arasında güller gibi
Evlerde umutlar yandı yanacak

Kalabalık cehennemi bu yalnızlıkta
Yalnızca direnmeler suluyor çiçekleri
Yalnızca gerilemeyen adımlar besliyor
Ey yüreğe yaslanan güzellik
Sen ki anlarsın
Pınarların en susuzunda bile
Bir damlada denizlere dalarsın

İşte ihanet tutanakları işte biz
Kaç kez küllediler bu toprakları
Kaç kez kurakladılar
Yine denizlerdeyiz işte
Yine okyanuslardayız
İnançlarda şahlanan deli bir rüzgâr
Öpüyor gönlümüzün altın sahillerini
Yılmayan gözler dikiliyor ufuklara
Okuyorlar birer birer
Dayanmanın bitimsiz şiirlerini

Bir bir çekilirken teslim bayrakları
Ve kaçmalarla uzarken
Göçmelerle tozarken Avrupa yolları
Durdu bir avuç yiğit
Bir tutam kır çiçeği
Ölüm dediğiniz de ne ki
Gözümüzde hainler kadar küçük
Ve zafere inancımız
Ölümsüzleşen ölümler kadar büyük
Onlar ki bir ayrıkotu tarlasında
Bir tutam çiçektiler
Binlerce ihanet çirkinliğinde
Bir avuç direnci güzellediler
Hiçbir şey bitmemişti daha
Gülerek girdiler zulüm tufanına
Ölerek girdiler
Ve en dayanılmazında tufanların
Adlarını bile söylemediler

Yüreklerin karartılıp satıldığı
Ve aşkların
Buruşturulup atıldığı akşamlarda
İnanç ki yenilmez kılar insanı
O sudan ve demirden sevda
Resimlerde renklere sorar yaşamı
Günleri şiirlere böler ufuklarda

İşte bizimle güzelleşen her şey
Yine bir dostluk
Bir de aşk sıcaklığında
Bitmedi daha sürüyor o kavga
Ve sürecek
Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek

8

Saraylar saltanatlar çöker
Kan susar bir gün
Menekşeler de açılır üstümüzde
Leylaklar da güler
Bugünlerden geriye
Bir yarına gidenler kalır
Bir de yarınlar adına direnenler

Yine bir kırbaç öfkesidir yaşanan
Bozbulanık çıldırma vakti gecenin
Bütün gözlerden uzak
İnancın sesidir kan uykularda
Sabrın dili
Ve güneşin sözüdür konuşulan
Korkunun faydası olmaz ölüme
İşte paramparça edilen sevgiler
Ve içimizde yeşeren güzellikler
Çırpınıp duruyor saklı sancılarda
Kuşlar mı gömülüyor karanlıklara
Karanlıklar mı tükeniyor kanatlarda

Ey ömrünü destan gibi yürüyenler
Yaşayan kimdir gerçekte
Ölen kim
Yaşarken bile tükenenler mi
Yılgın yılgın düşenler mi
Yoksa çekilip tarihin burçlarına
Bayrak bayrak ölümsüzleşenler mi

Onlar ki bir yeraltı nehridirler
Her gün bin beladan kurtulur
Bin engelden geçerler
Bazen durulur
Yayılır
Gerinirler
Bazen coşar
Kabarır
Köpürürler
Karalarda görünmeden kimselere
Denizlerde güneşi gösterirler
Okul yolunda bir öğrenci
İş yerinde bir grevcidirler artık
Okunan kitapta
Yazılan defterdedirler
Yükselen bilinçte
Ve eriyen cevherdedirler
Yer altında o nehirler - o nehirler

Bozbulanık çıldırma vakti gecenin
Günün alnında bir yara
Bir yara daha
Vuruyor kendini sesten sese
Kulaktan kulağa
Falakalara dayaklara
Elektriklere coplara karşı
Kollardan ve bacaklardan
Durmadan askıya alınmalara
Günlerce aç susuz
Ve uykusuz bırakılmalara karşı
Ne olur yarına doğru bir adım
Bir adım daha

Sanki demir leblebiler
Yiyenin dişin sökerler
Ölüme güler geçerler
Yer altında o nehirler
O nehirler

Körkütük sarhoş vakti gecenin
Çırılçıplak soyulmalara
Kış günleri soğuk sulu duşlara
Kum torbalarına
Ve intihar numaralarına karşı
Irza tecavüzlere
Sahte idamlara
İçirilen sidiklere
Ve tuzlu sulara karşı
Her yeri kan ve irin kokan
O ilk çağlı mezbahalara karşı
Ne olur yarına doğru bir adım
Bir adım daha

Cellat yazar konuşmadı
Hain kızar yanaşmadı
Dostlar güler ki şaşmadı
Yer altında o nehirler
O nehirler

Körkütük sarhoş vakti gecenin
Bütün çabalar sonuçsuz
Çiçek açmıştır yaralar
İnançlar sonsuz
Şafağın yüzünde bir bayram
Gürültülü bir zafer sevinci
Her şey denenmiştir
Ama hiçbir şey söylenmemiştir
Gecenin kudurma vaktinde bile
Yarına doğru bir adım
Bir adım daha gidilmiştir

Ne mutlu çocuklarına dünyanın
Kentlerine-sokaklarına
Bahçelerine-kırlarına
Ağaçlarına-kuşlarına ne mutlu
Ki bütün acılar ışıklarla süslenmiştir
Ve acının böylesi
Bizde hep mutluluk bilinmiştir

Onlar ki her an yanıbaşımızda
Ne kaçtılar ne göçtüler uzaklara
Dalgalarla tüllenen kıyılarımızda
Baharımızda yazımızda
Biz oldular
Karıştılar kalabalığımıza

Şimdi sabahın her ala şafağında
Doludizgin koşan
Çağlayanlar gibiyiz o sulara
İşte ihanet kurbanları
İşte yüzümüzde güneş
Bitmedi daha sürüyor o kavga
Ve sürecek
Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek

9

Yekpare mermer dediler adlarına
Ki her yerleri çamurla sıvanmış
Donmuş sanki üstlerinde sesler
Türküler bir ıslıkta yarım kalmış

Tepeden tırnağa maviydi her şey
Kara-kapkara kirli bir mavi
Hele damatlıklar ve gelinlikler
Renklere zulüm bulaştığı bir anda
Yekpare mermer dediler onlara
Nasıl da severler oysa maviyi
Gökyüzü gibi sonsuz
Denizler gibi kusursuz olunca

Her şey bir başkalıktı sanki
Daha önce hiç yaşanmamış gibi
Ne bireysel yiğitlik gösterileri
Ne de yırtmak için kirli mavileri
Öyle kısır değildi dirençleri
Boğulmasın diye çöllerde nehirler
Ve bir adım daha atılmasın diye geri
Onlar ki
Kanlarıyla yıkadılar gelinlikleri

Yekpare mermer dediler adlarına
Bazen kıyılarda çığlık çığlığa
Bazen doruklarda sessiz
Karanlığın silinişiydiler oysa
Sessizliğin tükenişiydiler
Ve yaşamın anlam kazandığı her anda
Doğanın birdenbire sevilişiydiler

Yepyeni heykeller yapılıyor şimdi
Hiç mermersiz ve elsiz
Kimi mendil olup açılmış düşlere
Kimi umutsuzluk olup saçılmış
Elleri yok çünkü mermerlerin
Gözleri yok bu heykellerde
Her şey öyle sevinçsiz ve sessiz
Yalnızca sözden midir şu çekiçler
Şu keskiler korkudan mı
Yalan bir sanat kanıyor yüzlerde
Renkler öyle kimsesiz ve çaresiz

Ey bugünden yarınları görenler
Yekpare mermer dediler adınıza
Yekpare mermer
Kavganın kuraklığında denizleşirken
Aşkın sularında sonsuzlaşırken dediler
Gecenin karnında gündüzleşirken
Ölüm oruçlarında şiirleşirken dediler
Ve kuraklığın yetmiş beşinci gününde
Bir filizde bahçeleşirken
Bahçeler dolusu çiçekleşirken dediler

Ne bir saray sütunundaydınız oysa
Ne de bir tanrı başındaydınız
Günlerin doğuşunda
Suların akışındaydınız hep
Bir kitabın coşkuyla okunuşunda
Bir şiirin kırankırana yazılışındaydınız
Ve açlıkta bir ekmeği paylaşmanın
Oğul balı mutluluğundaydınız

Enginleri savunan yoktu sanki
Nehirleri duyan yoktu başka
Taşlarla söyleştiniz her sabah
Yarılıp sulara yol verdi kayalar
Yapraklara sordunuz kendinizi
Ağaçlarla söyleştiniz
Dört mevsim çiçekle yüklendi dallar
Ve ıslak beton çıplaklığında
Karanfiller topladınız topraktan
Her kokuda bir daha
Bir daha dirildi vurulanlar
Ama onlar
O sevdaları yollarda koyup kaçanlar
Bir türlü anlayamadılar
Acılarda yoktular çünkü yanınızda
Sevinçlerde yoktular
Kurşun sıcaklığını yaşarken yüreğiniz
Onlar buz tadında bir soğuktular
Bir o kadar da korkak
Sevgiden yoksun ve dalkavuktular

Yekpare mermer dediler adınıza
Ki koca bir tarihti sözleriniz
Der ki şimdi her okunuşunda
Dikileceğiz karşısına bu gecenin
Dağlarla-ormanlarla dikileceğiz
Ve asla çekilmeyeceğiz
Sularla birlikte aşıp dağları
Güneşle birlikte yükseleceğiz
Öyle yalansız - öyle içten
Bitinceye dek yürüyeceğiz
Ama hiçbir zaman bitmeyeceğiz

Belki parçalanmış bir geceyarısı
Belki de çeyrek kala nazlı bir sabaha
Ölümün koynunda biter açlığımız
Sakın ha bizi çok övmeyin
Övüp de yer altında üzmeyin
İşte bizden önce giden dostlar
Yine gülümseyen yüzlerle
Denetleyen gözlerle bakıyorlar

Bütün günler içilecek kıvamda şimdi
Bütün aşklar yaşanacak kıvamda
Ey ölüm oruçlarına dalıp gidenler
Zamanı rüzgâra salıp gidenler
Yekpare mermer dediler adınıza
Çamurlarla kaplı yekpare mermer

Şu anda günün tanıklığında
Güneşin gürültüsü diyorum adınıza
O çamurlar ki kuruyup çatlayacak
Parça parça dökülüp üstünüzden
Korkular gibi karışacak toprağa
Ve mermerler ki kalacak
Yine denizlerle gökyüzünün arasında
Yine dimdik ve ayakta
Gülümseyen şafaklarla parlayacak
Ve gelincik yüzlü bir dünyada
Çocuklar doğacak aydınlığınızda
Adınıza türkülerle başlayacak

Şiirler doğacak kıvamda yine
Duygular yeniden yağacak kıvamda
Ve yürek
İmgelerin en ulaşılmaz doruğunda
Ey her şeye bitti diyenler
Korkunun sofrasında yılgınlık yiyenler
Ne kırlarda direnen çiçekler
Ne kentlerde devleşen öfkeler
Henüz elveda demediler
Bitmedi daha sürüyor o kavga
Ve sürecek
Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek

Adnan Yücel

Elazığ'da 1953 yılında doğdu, babası bir kara yolları işçisidir. Orta ve lise öğrenimini Elazığ'da yaptı. Diyarbakır Eğitim Enstitüsü Türk Dili ve Edebiyatı bölümünü bitirdi (1975). Daha sonra Ankara Üniversitesi Eğitim Fakültesi Güzel Sanatlar Eğitimi bölümünü bitirdi ve Çağdaş Türk Edebiyatı üzerine yüksek lisans öğretimi yaptı (1979). Elazığ Karakoçan Lisesi, Ankara Yenişehir Lisesi, Ankara Yıldırım Beyazıt Lisesi ve Ankara Cumhuriyet Lisesi'nde edebiyat öğretmenliği görevlerinde bulundu (1975-1987). Daha sonra Çukurova Üniversitesi Eğitim Fakültesi'nde Türk Dili Öğretim Görevlisi olarak çalışmaya başladı (1987). Evli ve iki çocuk babası olan Adnan Yücel 2002 yılında yakalandığı kanser hastalığına yenik düşerek hayata gözlerini yumdu.

Yeni Adımlar dergisinde yayımlanan ilk şiirleriyle dikkati çekti (1974). Daha sonra Özgürlük İçin Direniş, Yapıt, Sesimiz, Petek, Sanat Edebiyatı 81, Yeni Olgu, Dönem, Türkiye Yazıları, Somut, Dönemeç, Yazko Edebiyat, Yaba Öykü, Yeni Şiir, Sanat Emeği, Anadolu Ekini, Temmuz, Tavır gibi dergilerde: Yeni Halkçı, Demokrat, Cumhuriyet gazetelerinde yazmayı sürdürdü. Ayko'nun kurucuları arasında yer aldı ve yönetiminde bulundu (1981-

1987). Şiirde yoğunlaştı. Halk şiiriyle de ilgilenen Adnan Yücel, özellikle rubaileriyle bu coğrafyadaki tüm ezilenlerin sesi oldu.

En ünlü şiirleri arasında yer alan "Yeryüzü Aşkın Yüzü Oluncaya Dek" nehir şiiri edebiyat dünyasına büyük ses getirdi. Büyük bir sevdanın anlatıldığı şiir, aslında devrime duyulan büyük özlemin ve Türkiye'deki siyasi hareketlerin dizelere dökülmüş bir özeti niteliğindeydi.

Yapıtları

Kavgalara Sözlenen Sevda (şiirler, 1979)
Soframda Kaval Sesi (şiirler, 1982)
Bir Özlem Bir Türkü (şiirler, 1984)
Acıya Kurşun İşlemez (şiirler, 1985)
Yeryüzü Aşkın Yüzü Oluncaya Dek (nehir şiir, 1986)
Rüzgârla Bir (şiirler, 1989)
Ateşin ve Güneşin Çocukları (nehir şiir, 1991)
Karacaoğlan (inceleme, 1992)
Çukurova Çeşitlemesi (şiirler, 1993)
Sular Tanıktır Aşkımıza (şiirler, 1998)

yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek

Aşka çamurlar sürülüyor her gün
Zamana duvarlar örülüyor
Saksılar yine sulanıyor oysa
Sevgiler yine yeşeriyor
Her şey bir yanılma gibi karanlıkta
Yer üstünde kaçanlar
Yer altında savaşanlar yürüyor

THQ
78997
BCR

YTY
YURT
KİTAP-YAYIN

ISBN 978-975-7076-18-6
9 789757 076186